

deneerd was. „Een Gereformeerde N.C.S.V. zou of spoedig geheel aan de andere gelijk zijn of heel de moeite aan de oprichting verbonden niet waard wezen... Het gereformeerde is een eigen beginsel en eischt een eigen type", zegt alweer Prof. Grosbeide.

Neen, in hetgeen officieel bestaan werd, wanneer het belicht zou worden uit de officiële gegevens, die omtrent de drie samenwerkende corpora ter beschikking staan, zou geen verandering liggen, om de bepaling van een grondslag voor de G. S. B. te vinden. Veeleer, pleiten die officiële gegevens er voor. Zelfs geven zij, als men de dingen nuchter ziet, den indruk, dat het niet-stellen van den grondslag eigenlijk een geestelijke verloochening is van zijn eigen geboorterecht en zelfhandhavingplicht tegenover de N.C.S.V., die immers ook om haar onvoldoende basis geen genoegdoening kon geven? Wij, in onzen studententijd, zagen uit de verte de basis-misère (richtingsstrijd in de N.C.S.V. aan, en zeiden bij ons zelf: ijzer en leem, etcetera. Thans, 'n heelen tijd later, hebben we een G.S.B. Met behoorlijke basis-delatten. Maar dan de basis zelf nog niet geboren.

Kierkegaard is nog al een goed vriend, tegenwoordig.

Wel, vriend Kierkegaard zou zeggen:

1. Jaren geleden zeiden de gereformeerden: de N.C.S.V. heeft den grondslag niet goed; die moet beter.

2. Thans hebben zijzelf nog geen grondslag. Velen willen hem niet.

3. Voor God zijn 1000 jaren als één dag.

4. Voor God gebende dus het onder 1 zoowel als het onder 2 genoemde „vandaag"; op één dag.

Maar kom aan, er is behalve het officiële leven ook nog het officieuze; en dat is niet zoo gauw op een papierje te zetten.

Lag daar misschien de moeilijkheid?

Ik geloof de waarheid te eeren in dezen en tegelijk begrijpelijk te helpen maken de misère, waarin de G. S. B. langzamerhand vervat is, als ik zeg: vroeger lag in de officiële geworden toestanden wel eenige moeilijkheid. Maar tegenwoordig ligt daarin geen verhindering, en zeker een aansporing om de zaak aan te pakken.

Wat den toestand van vroeger betreft: men herinnert zich, dat in de oude organisatie van de G. S. B. ieder corpslid min of meer gedwongen lidmaatschap van de G. S. B. zich opgelegd zag. Nu had natuurlijk ieder corps menschen, die niet veel voelden voor het program, dat de G. S. B. bieden kon. Maar moeilijkheid leverde dat niet op, indien men met werk en doel der G. S. B. niet in strijd was krachtens diepste levensovertuiging.

Moelijk echter werd de toestand aan de V. U. en ten deele ook in de S. S. R.

Er is herhaaldelijk in het publiek — b.v. nog onlangs door „De Heraut" — op gewezen dat de V. U. in haar onderwijs gereformeerde is en zich aan de gereformeerde gedachte gebonden heeft, doch dat het dan ook als een zegen moet erkend worden, dat soms ook niet-gereformeerden aan de V. U. komen studeeren. Het niet-gereformeerde zijn van sommige studenten aan de V. U. is geen zaak, die men behoeft te verbergen, want men moet voor hun komst dankbaar zijn.

Voor het corps evenwel kwamen de moeilijkheden. Het stelt zich op de basis der gereformeerde beginselen (deze bepaling zou niet-gereformeerden uitsluiten, althans als gewoon lid), doch het stelt zich ten doel voor zijn deel orgaan van „de studentenwereld aan de V. U. te zijn"; gelijk het dan ook „voor zijn deel „de" studentenwereld aan de V. U. vertegenwoordigt bij derden, en den omgang tusschen „de" studenten der V. U. wil bevorderen" (Statuten: art. 2, 3, 4). Deze laatste formules zouden dan weer aan niet-gereformeerde studenten het recht geven van gewoon corpslidmaatschap.

Nu moet men zich wat dat getal van niet-gereformeerde studenten betreft, en ook inzake de scherpe afbakening der grenzen, geen overdreven voorstelling maken. Het corps blijft altijd getypeerd door de gereformeerden; en nog den laatste keer sprak de Rector van het corps: wij willen bewust gereformeerd-student zijn. Maar dat loochent moeilijkheden zich vroeger konden voordoen, juist met die niet-gereformeerden of niet bewust-gereformeerden, dat zeg niet ik, doch dat zegt het corps zelf.

Om zelf in de schaduw te treden, geef ik het woord aan den heer H. A. Howeler. Hij merkte in zijn jaarverslag van het studentencorps N. D. D. aan de Vrije Universiteit ter vergadering van 4 Oct. 1923 o.m. het volgende op:

„Daar Uw Senaat in dezen (de nadere inrichting van de G. S. B. en de manier en het doel der samenwerking, K. S.) vriendschappelijk hetero-geen is, zij mij hier een louter persoonlijke opmerking toegestaan, aangaande de moeilijkheid, die ons Corps steeds zal blijven voelen, zooals die misschien onbewust altijd gevoeld is, tot op den tijd toe, waarop men inziet, dat corpsgedachte en G. S. B.-ideaal elkaar wel gelijkvormig maar daarom nog niet congruent moeten zijn. Ik houd vast aan Art. 3 der Statuten, na Art. 2 (boven

afgedrukt, K. S.) het voornaamste, waar staat, dat het Corps zich ten doel stelt, voor zijn deel orgaan te zijn van de Studentenwereld aan de Vrije Universiteit: m.a.w. IEDER, die aan de V. U. meent te kunnen studeeren, en dat is reeds een meening, waaruit iets spreekt, moet ook zonder meer corpslid kunnen zijn. Iemand die niet Gereformeerd is, kan ten volle corpslid zijn, maar vreemd, dus niet vijandig, staan tegenover de gedachte, die de G. S. B. huist. Een belangrijke factor in dezen is ook het te veel genegeerde verschil in karakters: de G. S. B. is opgezet en verder uitgebouwd door menschen, die zich uitien moesten, die niet anders konden dan werken naar buiten. Maar die vergeten wel eens, dat ook geslotenheid op zichzelf geen fout is. Wanneer pro- en anti-G. S. B.'ers elkaar eens konden zien als andersoortigen, die per slot van rekening hetzelfde zoeken, wanneer men eenzijdig eens ophield met het eeuwige geklaag over: verflauwing, inzinking, verslappung e.d., anderzijds niet meer geglimlacht werd om z.g. geestdriftverij en opgeschroefdheid, dan zou men ook inziet, dat het Corps beide ongelijksoortige, maar elkaar aanvullende groepen moet kunnen omvatten, terwijl de G. S. B. het voornamelijk moet hebben van één categorie. Door op den duur steeds meer verkeerd geworden en ook als zodanig gevoelde organisatie is de kloof tusschen Corps en G. S. B. verbroed tot schade van beiden; zoo is dan onze... maak... om den compromisvorm te vinden, waardoor voor alles de corpsgedachte van Art. 3 ongerept blijft, maar ook de G. S. B. de bewegingsvrijheid krijgt, die haar toekomt als uiting van een speciaal geestelijk leven."

Tot zoover de heer Howeler. Ik behoeft nu niet meer te zeggen. Dat vroeger de moeilijkheden groot waren, blijkt volkomen verklaarbaar. Wie hier enkele Kersteniaansche zuchten zou willen loozen, begrijpt nog niet den zegen, waarom we bidden.

En gelijke moeilijkheden als het corps aan de V. U. kende in anderen vorm ook S. S. R. Zij werd het aangewezen lichaam voor velen, die Christus zochten, of gevonden hadden, maar overigens niet in alle deelen gereformeerd waren in confessioneelen zin. Tot de S. S. R. behooren, behalve gereformeerden, hervormd-gereformeerden, christelijk-gereformeerden, oud-gereformeerden, ook darbisten (om iets te noemen). Met laatstgenoemden voelt een gereformeerde in menig opzicht zich één, maar het verschil valt niet te verdoezelen. Ook hier zijn dus bezwaren, zoodra men bewust zijn grondslag gereformeerd maken wil en consequenties daaruit trekken. Vandaar dan ook, dat de afgetreden praeses van S. S. R. in zijn Jaarrede op den 30en diés opmerkte, dat de behoefte aan het compromis (waarvan ik reeds melding maakte) ook door S. S. R. gevoeld werd.

Doch al heeft de toestand — volkomen begrijpelijk en zelfs veelszins tot dank stemmend — langzamerhand zich zoo ontwikkeld, dat zulke bezwaren wel moesten opkomen, de reorganisatie der G. S. B. heeft al vast het bestaan dier bezwaren erkend (het begin der oplossing). Ook heeft ze voor de menschen, die niet willen „alle verplichting, die op dwang lijken kon, afgeschafte".

Maar nu komt dan ook de consequentie om haar recht vragen. Als de werkwilligen de onwilligen laten gaan, dan moeten zij zelf te meer aanpakken. Waarom? Om de voor een tijd losgelaten menschen te krachtiger te trekken straks en te bewegen tot gehoorzaamheid. Zoo ook hier. Men heeft een compromis gesloten, de ijver der werkwilligen heeft met de (in dezen slechts in bespreking komende) traagheid der onwilligen een voorzichtig verdrag gesloten. Ik spreek daarover niet meer; ik laat ook de zaak der corpora zelf rusten. Maar als werkwilligen de lieden, die tot een ander werk hegeerte hebben, of tot geen werk, laten gaan, dan moet dit niet een vriendelijkheid tegen personen zijn, doch een daad van zelfverpanding aan het te verrichten werk. En het doel moet weer blijven: straks met een bewust welomschreven geloofsbeijt tot de anderen lokkend weerkomen. Dit na te laten zou ook al prijsgeving van het gestelde doel zijn (bewust-geref. zijn en doen zijn).

Daarom pleiten de toestanden, gelijk ze geworden zijn, voor een principiële beginselverklaring, immers, als er nu nog niets gebeurt, dan maakt men opzettelijk, wat vroeger onopzettelijk geworden was. Het bezwaar van de verschillende stroomingen heeft men gevoeld; het bracht tot een negatieve daad; maar het is officieel erkend en in geding gebracht. En als het nu niet tot de positieve daad der beginselverklaring komt, terwijl men officieel het bestaan der stroomingen in de oogen ziet, dan is de N. C. S. V. nagedaan, doch vooral haar kwaal. Dan is men uitgekomen, waar men eerst niet wilde. Laat men de dingen maar nuchter zien. En laat van dit artikel geen misbruik worden gemaakt door „De Wekker" of „De Saambinder", want ik weet, dat ook de geestelijke zonen van de schrijvers dezer bladen in de G. S. B. zitten met de kwesties. Men kan in de chr. geref. pers en in die van de oud-geref. gemeenten wel zuchten over het geref. studentenleven en dan den indruk vestigen, dat de V. U. de schuld draagt of Dr. Kuiper, of de Geref.

Kerken, maar — het vraagstuk is inter-kerkelijk en de impasse ook.

K. S.

Naschrift. Dit artikel is geschreven voor het nummer van de vorige week, maar bleef toen wegens plaatsgebrek liggen. Om dezelfde reden blijft thans ook de Pop. Wet. Schets liggen.

K. S.

GEESTELIJKE ADVIEZEN.

Het opstandings-lichaam der geloovigen.

C. v. d. P. te B. vraagt, in verband met de teekenen der nagelen en der speer in Jezus' lichaam na Zijn verrijzenis, of we ons ook het opstandingslichaam der geloovigen te denken hebben als dragende de sporen van geweld of verminking, waaraan ze blootstonden in het aardse leven. En zoo ja, hoe dit dan te rymen is met de volmaaktheid van den staat der verheerlijking.

Ik vind de vraag niet van heel veel belang.

Bovendien ligt ze op de grens van het curieuze-lijk onderzoeken, waarvoor onze Belijdenis niet zonder reden ernstig waarschuwt.

Ik Denk ook; dat we, bij het indenken van den staat der verheerlijking, veiliger doen, met heel onze ziel den troost onzer zalige hope in te drinken, dan ons te laten afleiden door de talloze vragen, die we hier kunnen doen, zonder er een antwoord op te vinden.

Doch iets wil ik er toch wel van zeggen.

In de eerste plaats dit, dat er in alle tijden verschil van gevoelen over was, of de teekenen van speer en nagelen in 's Heeren lichaam behoorden tot den overgangstoestand, waarin Christus tusschen Zijn opstanding en hemelvaart verkeerde, en of Hij die toen nog droeg, zeer bepaaldelijk met het doel om de Zijnen te overtuigen van de identiteit van Zijn lichaam (zooals ze daartoe bij Thomas ook inderdaad dienden), dan wel of we het er voor te houden hebben, dat ze blijvend waren, en dus ook in den vollen staat van verheerlijking door Christus nog altijd gedragen worden.

Het laatste werd door velen ontkend, wijl ze dergelijke sporen van 's Heeren vernedering en verminking onverenigbaar achtten met de volmaaktheid van den staat der verheerlijking. Waar tegen dan anderen weer aanvoerden, dat deze teekenen, als getuigen van Jezus' volmaakte gehoorzaamheid en genoegdoening, Hem veeleer tot sierraad en eere strekken dan dat ze een gebrek zouden kunnen heeten.

Ze heriepen zich voorts ook op de visioenen waarin Christus Johannes verscheen als een lam, „staande als geslacht".

Bij gebreke van duidelijke aanwijzingen in de Schrift, zal wel niemand in dit geding kunnen beslissen.

Niemand zal aan zulk een beslissing ook behoefte hebben.

Doch ook al kon ze gegeven worden, dan zou daaruit toch nog geen dwingende gevolgtrekking kunnen gemaakt worden ten aanzien van het opstandingslichaam der geloovigen. De gelijkvormigheid toch van dit lichaam aan dat van Christus schijnt nog volstrekt niet in, dat de verheerlijking van de lichamen dergenen, die in Christus ontslapen zijn, een in alle onderdeelen angstvallige nabootsing zou zijn van wat er met Jezus' lichaam geschiedde. Het zou toch zeer wel denkbaar zijn, dat zoo Jezus' lichaam al om de een of andere ons onbekende reden de litteekenen van speer en nagels behield; dergelijke sporen van vroegere verminking niet zullen achterblijven in de verheerlijkte lichamen der zijnen.

En denken we aan wat daaruit volgen zou voor geloovigen, wier lichamen, als b.v. die van de martelaren, op het gruwelijkst gehavend en verminkt werden — dan beseffen we op éénmaal, hoe weinig het zich verdraagt met den staat van heerlijkheid en zaligheid, waarop het Woord der geloovigen hope geeft.

Bij talloos velen zou het dan een allesbehalve bekwaam instrument zijn, om den Heere volmaakt te dienen.

De vraag, of dit toch mogelijk zou zijn, kan dan ook alleen opkomen bij wie zich een al te grove en mechanische voorstelling vormt van de verheerlijking der lichamen in den dag van Christus' toekomst.

De opstanding zal, gelijk Prof. Bavinck het uitdrukte, geen restauratie zijn, maar een reformatie; geen op den tel-af weer bijeen vergaren van al de — immers verstrooide en in andere lichamen opgenomen — stofdeeltjes, om ze weer op te bouwen in den precieseren vorm dien het lichaam bij het sterven had, maar een herstel van het lichaam, enkel naar zijn, voor ons niet aanwijsbaar, wezen, en dan in onverderfelijkheid en heerlijkheid. (1 Cor. 15:51-54).

Meer dan dit heeft het Gode niet beliefd ons ervaar te openbaren.

Meer moeten we er daarom ook niet van willen weten en zeggen.

Het is ook meer dan genoeg, om wie in Christus is, naar de vervulling dezer hope te doen verlangen.

A.

F.

„Heeft
Het b-
deze v-
Nimmer
aan dag
romans,
lezen en
van hun
't publiek
te geven
beteeken-
zich o-
gebied
moete t-
schillend-
boek ges-
dat er ov-
al wat
heid is
dit in, d-
breken, z-
kritieken
't vers, b-
bepaald c-
op literai-
toch een-
Zooals d-
menings
nog wel
verlaten?
spraken
de Jong,
artikel, s-
de literat-
iovertra-
tens beo-
die de ge-
denkende
zoo maar
beschouw-
liek, die
het wel,

Laten v-
tot dit al-
lij het f-
dat er va-
zaghebber
de meest
Homers,
die de se-
we nu m-
om te ve-
Gorter de
Voodel-
dienst" w-
der schoe-
gevoeld i-
lichten ge-
den rei;
grijpend a-
poëzie".
Over B-
A. J. van
Nederlüh-
immer be-
twisten".
wij niet
„Mei" i-
„na Vond-
adem, dat
gebracht
gedeelte v-
beeld-en-w-
stroef en
lukt en al-
We zou
voegen, fr-
Dr de Jon-
coemde) te
Verwey it
De eerste
pubelen k-
Met Ellen
Ellen heeft
delijke, op-
van de zu-
gloeyen en
zij lang su-
deelt; „Se-
geen Holla-
Dr de 2
construeen
kritisch ve-
geven, die
speciale ge-
heid leert,
logemaakt
spreekt.

„Verwey
nalist, die,
tans alles
rustig won-
of daar te